

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 172/2014
20.03.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, записничарем, у кривичном предмету окривљеног Б.К. и др, због кривичног дела насилничко понашање из члана 344. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтевима за заштиту законитости браниоца окривљеног Б.К., адвоката М.Л. и окривљених Н.М.1 и Н.М.2, адвоката Г.К. и С.К., поднетим против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К бр.327/11 од 23.01.2013. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.1766/13 од 21.08.2013. године, у седници већа одржаној 20.03.2014. године, једногласно, је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосновани, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Б.К. и захтев за заштиту законитости бранилаца окривљених Н.М. 1 и Н.М. 2, поднети против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К бр.327/11 од 23.01.2013. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.1766/13 од 21.08.2013. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду К бр.327/11 од 23.01.2013. године, између осталих, окривљени Б.К. оглашен је кривим због извршеног кривичног дела насилничко понашање из члана 344. став 2. у вези става 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од једне године и шест месеци, у коју му је урачунато време проведено у притвору од 12.08.2011. до 19.06.2012. године; окривљени Н.М. 1 оглашен је кривим због извршеног кривичног дела насилничко понашање из члана 344. став 2. у вези става 1. КЗ за које му је утврђена казна затвора у трајању од једне године и шест месеци и због извршеног кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 3. у вези става 2. КЗ за које му је утврђена казна затвора у трајању од пет година, те осуђен на јединствену казну затвора у трајању од шест година, у коју му је урачунато време проведено у притвору почев од 09.08.2011. године када је лишен слободе, па до упућивања у установу за издржавање казне; окривљени Н.М. 2 оглашен је кривим због

извршеног кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 3. у вези става 2. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од четири године у коју му је урачунато време проведено у притвору почев од 09.08.2011. године када је лишен слободе па до упућивања у установу за издржавање казне.

Истом пресудом, између осталих окривљени Б.К., Н.М. 1 и Н.М. 2, на основу члана 196. став 1. и члана 193. став 2. тач. 1, 3. и 9. ЗКП обавезани су да солидарно надокнаде трошкове кривичног поступка у износу од 78.953,00 динара, као и на име паушала износ од 10.000,00 динара, у року од 15 дана, по правноснажности пресуде, под претњом последица принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.1766/13 од 21.08.2013. године одбијене су, као неосноване, жалба Вишег јавног тужиоца у Новом Саду, те између осталих, жалба браниоца окривљеног Б.К., браниоца окривљеног Н.М. 1 и браниоца окривљеног Н.М. 2, жалба окривљеног Н.М. 1, па је пресуда Вишег суда у Новом Саду К бр.327/11 од 23.01.2013. године потврђена.

Бранилац окривљеног Б.К., адвокат М.Л., на основу члана 483. став 1. у вези члана 482. став 1. ЗКП, поднео је захтев за заштиту законитости против наведених правноснажних пресуда, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1. у вези члана 439. тач. 1. и 2. ЗКП и повреде људских права и слобода окривљеног које су зајемчене Уставом, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, те да побијане пресуде укине, и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Браниоци окривљених Н.М.1 и Н.М.2, адвокати Г.К. и С.К., поднели су, без навођења законског основа, захтев за заштиту законитости против наведених правноснажних пресуда, сходно члану 485. ЗКП, због погрешне примене закона и повреде ЗКП из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, те повреде одредбе члана 368. став 1. тачка 11. "старог ЗКП", са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, побијане пресуде укине и предмет врати Вишем суду у Новом Саду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је, у смислу члана 488. став 1. ЗКП-а, након достављања примерака захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Б.К. и примерака захтева за заштиту законитости бранилаца окривљених Н.М.1 и Н.М.2, Републичком јавном тужиоцу, одржао седницу већа у смислу члана 490. ЗКП-а, о којој није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоце окривљених у смислу члана 488. став 2. ЗКП, налазећи да њихово присуство седници већа није неопходно и да није од значаја за доношење одлуке, на којој седници је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев поднет, те је по оцени навода и предлога у захтеву, уз примену члана 604. ЗКП ("Службени гласник РС", број 72/2011 од 28.09.2011. године) нашао:

Захтеви за заштиту законитости нису основани.

Неосновано се захтевом за заштиту законитости, браниоца окривљеног Б.К. указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1. ЗКП,

са образложењем да радње – дело за које је овај окривљени оглашен кривим не представљају квалификовани облик кривичног дела насилничко понашање из члана 344. став 2. у вези става 1. КЗ, с обзиром на то да овај окривљени радње није предузео у групи. Према ставу одбране кривично-правни појам групе дефинисан је одредбом члана 112. тачка 22. КЗ која јасно опредељује да групу чине најмање три лица која су повезана ради повремениог или трајног вршења кривичних дела, тако да је поред објективног елемента – бројности извршилаца за постојање групе неопходно утврдити и субјективни елемент – повезаност извршилаца ради трајног или повремениог вршења кривичних дела, која, према ставу одбране, није утврђена.

Како су ови наводи, у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног већ истицани неосновано, од стране браниоца окривљеног Б.К., у поступку по редовном правном леку, Врховни касациони суд прихвата разлоге које је дао жалбени суд, на страни 6 (први и други став) пресуде Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.1766/13 од 21.08.2013. године и на њих упућује.

Бранилац окривљеног Б.К. надаље, наводи да су првостепени и другостепени суд погрешно полазећи од тога да су радње овог окривљеног учињене у групи, у погледу кривичног дела које је предмет оптужбе применили закон који се не може применити – одредбе члана 344. став 2. у вези става 1. КЗ.

Међутим, Врховни касациони суд налази, да је првостепени суд након изведених доказа на главном претресу, на правилно и потпуно утврђено чињенично стање, правилно применио кривични закон, када је окривљеног Б.К. огласио кривим за извршено кривично дело насилничко понашање из члана 344. став 2. у вези става 1. КЗ, а другостепени суд прихватио ову правну оцену те су супротни наводи браниоца овог окривљеног оцењени као неосновани.

Осим тога, наводима браниоца окривљеног Б.К., у захтеву за заштиту законитости, да се суд позива на исказ окривљеног Н.А. у коме наводи "... да је Н. ударио по глави летвом једног од та два лица која су срели ..."; да сам оштећени А. не препознаје у окривљеном Б.К. лице које је учествовало у догађају на паркиралишту ..., предметне правноснажне пресуде побијају се због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања – у смислу члана 440. ЗКП, што чланом 485. став 4. у вези става 1. ЗКП није прописано као разлог за подношење овог ванредног правног лека, те Врховни касациони суд, о овом делу захтева, није могао одлучивати.

У захтеву браниоца окривљеног Б.К. се наводи да се правноснажне пресуде побијају и због повреде људских права и слобода окривљеног, које су зајемчене Уставом, но како је чланом 485. став 1. тачка 3. ЗКП прописано да повреда одредбе члана 485. став 1. тачка 2. ЗКП-а, због повреде људских права и слобода, мора бити утврђена одлуком Уставног суда, за шта у захтеву нема података, Врховни касациони суд о наведеној повреди није одлучивао.

Захтевом за заштиту законитости бранилаца окривљених Н.М.1 и Н.М.2 наведене правноснажне пресуде се побијају због повреде одредаба из члана

485. у вези члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, уз образложење да је првостепени суд пресуду засновао на одбрани окривљеног Д.А. коју је он изнео у полицији (иако је та одбрана добијена супротно одредбама ЗКП, имајући у виду да је овом окривљеном дато недозвољено обећање од стране радника полиције), те на последњој одбрани окривљеног Д.А. изнетој на главном претресу (уз искључење јавности и свих окривљених).

Ове наводе бранилаца окривљених Н.М.1 и Н.М.2 Врховни касациони суд оцењује као неосноване, с обзиром на то да је окривљени, тада осумњичени, Д.А. исказ пред полицијским службеницима ПУ Нови Сад дана 08.08.2011. године дао у присуству браниоца, адвоката С.Г., са којом је претходно имао поверљиви разговор, те да је записник својеручно потписао и тиме потврдио констатоване писмене наводе у записнику. Такође, претресно веће Вишег суда у Новом Саду је дана 27.11.2012. године приликом саслушавања окривљеног Д.А. поступало у складу са чланом 292. ЗКП ("Службени гласник РС", број 72/2009), тако да, овај суд супротне наводе бранилаца окривљених да се побијане пресуде заснивају на доказу на коме се по одредбама овог законика не могу заснивати, односно да је у редовном кривичном поступку учињена повреда одредаба из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, оцењује као неосноване.

Осим тога, у захтеву бранилаца окривљених Н.М.1 и Н.М.2 се наводи да би Врховни касациони суд, пошто су обе побијане пресуде донете у време важења "старог" ЗКП, требао побијане пресуде да размотри и због повреда одредаба из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП које су могле бити разлог за подизање захтева за заштиту законитости по "старом" ЗКП, јер исте не садрже разлоге о одлучним чињеницама, а дато образложење је неразумљиво.

Међутим, Врховни касациони суд налази да наведене битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2. ЗКП (члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП "Службени гласник РС", број 72/2009) нису предвиђене као разлог за подношење овог ванредног правног лека чланом 485. став 4. у вези става 1. ЗКП од стране окривљеног преко изабраног браниоца, те о истима није одлучивао.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу одредаба члана 30. став 1. Закона о уређењу судова и члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Олгица Козлов, с.р.**

**Председник већа-судија,
Драгиша Ђорђевић, с.р.**